

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobkyně: Lidl Česká republika v.o.s.**, IČ 26178541, se sídlem Praha 5, Nárožní 1359/11, zastoupené: JUDr. Davidem Štrosem, advokátem, se sídlem Praha 1, Národní 32, proti **žalované: Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, se sídlem Brno, Květná 15, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 7.3.2014 č.j. AP482-20/2012**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Plzni, ze dne 20.6.2013 č.j. AP482-8/2012, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z opakovaného spáchání správního deliktu podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, porušením článku 16 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 a porušením ust. kapitoly II, článku 4, odst. 2 Nařízení č. 852/2004, za což byla žalobkyni uložena pokuta 300.000,- Kč a náhrada nákladů řízení.

Žalobkyně v **žalobě** namítala, že žalovaná nerozlišuje mezi označením výrobku a tematické marketingové akce. Podle žalobkyně žalovaná nesprávně hledí na propagační označení „Pravá česká zabijačka“ jako na označení původu konkrétního výrobku. Podle žalobkyně je zásadní rozdíl mezi tím, kdy je skupina výrobků v rámci tematické marketingové akce propagována pod souhrnným označením „Pravá česká zabijačka“, a tím, kdy je na/při výrobcích výslovně uvedeno, že se jedná o výrobky vyrobené v České republice, resp. o české výrobky. Rozdíl je podle žalobkyně zřejmý a nepochybný z pohledu průměrného spotřebitele, který nebude předpokládat, že v rámci akce např. „Vše pro váš pravý romantický italský večer“ pocházejí veškeré výrobky z Itálie. Zabijačka jako taková není produktem, není potravinářským výrobkem a právní řád ji nezná. Žalobkyně měla za to, že tvrzení žalované jsou rozporná, když žalovaná tvrdí, že spotřebitel byl uveden v omyl, a současně uznává, že byl spotřebitel následně řádně informován o povaze konkrétního výrobku a o jeho původu přímo na výrobku. Podle žalobkyně sama tato skutečnost vylučuje možnost uvedení průměrného spotřebitele v omyl, pokud se věc posuzuje z hlediska pozorného a obezřetného spotřebitele. Samotné označení výrobku bylo podle žalobkyně řádně provedeno na samotném výrobku, a je tedy rozdíl mezi reklamou a označením konkrétních výrobků. Dle potravinového práva je uvedení spotřebitele v omyl určitou obchodní prezentací právně relevantní pouze tehdy, pokud v důsledku jeho povahy může dojít k tomu, že spotřebitel učiní svou volbu právě na základě „nepravdivých“ skutečností, které má jako jediné k dispozici, a o skutečné povaze zboží není dostatečně informován. Skutečnost správného označení samotného výrobku sama vylučuje uvedení spotřebitele v omyl. Aplikovanou právní normu je potřeba vykládat v tom smyslu, aby spotřebitel nebyl v čase, kdy rozhoduje o koupi zboží, klamán o obsahu nabídky. Rozhodujícím prvkem je čas, kdy spotřebitel rozhoduje o koupi zboží, jímž není moment vnímání propagačních akcí, ale když spotřebitel vezme konkrétní zboží do rukou a na základě celého souboru informací, jež má k dispozici, učiní kvalifikovanou volbu pro koupi. Podle žalobkyně v odůvodnění rozhodnutí absentuje posouzení uvedených skutečností, které by zdůvodňovalo, proč má průměrný, tedy informovaný a obezřetný spotřebitel najednou ignorovat konkrétní informace o výrobku a být ovlivněn pouze jeho propagací. Podle žalobkyně je průměrný spotřebitel dostatečně znalý toho, že název tematické marketingové akce se nevztahuje na konkrétní výrobky, ale na skupinu daných výrobků.

Dále žalobkyně měla za to, že prvostupňové rozhodnutí není přezkoumatelně odůvodněno v části týkající se toho, co si průměrný český spotřebitel představuje pod propagačním označením tematické marketingové akce „Pravá česká zabijačka“, tedy co tímto slovním spojením rozumí. Podle žalované toto označení se blíží vnímání spotřebitele, jako by byly výrobky označeny přímo jako české, resp. pocházející z České republiky. Podle žalované označení česká zabijačka nezduhovělo a není typické pro druh potravin vyráběný také mimo zdejší území, proto spotřebitel bude tento výraz vnímat geograficky. Žalovaná však podle žalobkyně nenabízí svoji legální definici toho, co je dle jeho názoru „českou zabijačkou“. Tento pojem není definován v žádném právním předpisu a žalobkyně má za to, že žalovaná se nevypořádala s odvolací námitkou žalobkyně, že posouzení vnímání označení „česká zabijačka“ ze strany průměrného českého spotřebitele nelze omezit na označení původu výrobku. Označení tematické marketingové akce nemá podle žalobkyně stejný význam jako označení, že výrobky pocházejí z České republiky, když žalobkyně neoznačovala předmětné výrobky jako česká jitrnice nebo česká jelita. Podle žalobkyně

průměrný český spotřebitel neočekává, že v rámci akční nabídky „Pravá česká zabijačka“ zakoupí „zabijačkové výrobky“ pocházející výlučně z české výroby, tedy výrobky pocházející z domácí české zabijačky. Podle žalobkyně průměrný spotřebitel chápe dané označení jako tematickou marketingovou akci, která nabízí výrobky typické pro zabijačku. Průměrný spotřebitel nevnímá daný slogan doslovně a je si vědom, že se nejedná o konečné informování o původu výrobku, notabene, když samotné výrobky jasně informují v souladu se zákonem o svém původu. Stejně tak si podle žalobkyně spotřebitel jen stěží bude myslet, že boloňské špagety v rámci reklamní akce „italský týden“ pocházejí z Itálie. Podle žalobkyně pojem zabijačka lze definovat tak, že se může jednat o proces zabít prasete a následné úpravy masa nebo ve významu hostina. Žalobkyně dále považovala za nesprávné posouzení žalované v tom, že spotřebitel byl ovlivněn daným způsobem propagace v momentu nákupu zboží, když za moment nákupu nelze považovat část nákupu, kdy spotřebitel vnímá propagační plakáty a vybírá si z nabídky zboží, ale moment volby provedený výběrem konkrétní potraviny a jejím zakoupením. Podle žalobkyně v tomto momentu má k dispozici veškeré rozhodující informace o výrobku. Žalobkyně tak nesouhlasila s odůvodněním rozhodnutí, že spotřebitel mohl být uveden v omyl v době nákupu, neboť propagační informace byly pro spotřebitele v době nákupu dominantní oproti informacím na obalu potravin. Podle žalobkyně se žalovaná s otázkou, kdy může být spotřebitel uveden v omyl ve vztahu k možným následkům a zájmu chráněnému právními předpisy, dostatečně nevypořádala. Žalobkyně dále namítala, že z tiskových zpráv nelze považovat za dostatečně prokázanou skutečnost, že čeští spotřebitelé považují české výrobky za kvalitnější. Podle žalobkyně průměrného návštěvníka výstavy Země živitelka nelze považovat za průměrného českého spotřebitele. Procesně se jedná o nepřezkoumatelný a nehodnověrný důkaz z druhé až třetí ruky, když samotné výzkumné zprávy k dispozici nejsou. Takový výzkum není ani součástí spisu a žalobkyně neměla možnost se k takovému výzkumu relevantně vyjádřit. Navíc nemůže podle žalobkyně obstát tvrzení, že spotřebitelé vnímají české potraviny jako kvalitnější, neboť průměrný český spotřebitel je stále konfrontován s informacemi o vysoce nekvalitních českých potravinách jako např. na aktuální téma tzv. hořických trubiček testovaných v dTestu anebo např. v souvislosti s metanolovou aférou či početními příklady potravin uváděných na stránkách www.potravinynapranyri.cz.

Žalobkyně dále namítala, že žalovaná nerespektovala koncept průměrného spotřebitele jako základního výkladového pravidla spotřebitelského práva. Správní orgány se nezabývaly posouzením toho, kdo se považuje za průměrného (českého) spotřebitele v této věci. Podle žalobkyně je tak rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné, když není jasné, na základě jakých úvah dospěl žalovaný k závěru, že průměrně pozorný, obezřetný a inteligentní spotřebitel může být oklamán o původu potraviny za situace, kdy je výrobce potraviny a její původ na balení jasně označen. I kdyby žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí chybějící argumentaci doplnila, o což se pokouší, je podle žalobkyně tento postup nepřipustný, neboť žalobkyně ztrácí možnost vyjádřit se k rozhodnutí v této části v řádném správním řízení a ztrácí možnost přezkumu v rámci jedné instance. Žalobkyně vycházela ze znění Pokynů Evropské komise k provádění směrnice 2005/29/ES ze dne 3.12.2009, kde je definován průměrný spotřebitel jako kritická osoba, která je ve svém tržním chování uvědomělá a opatrná. Tato osoba by se měla informovat o jakosti a ceně dotýčných produktů a učinit účelnou volbu. Dále žalobkyně koncept průměrného spotřebitele citovala z rozsudku Soudního dvora ve věci C-210/96, podle něhož za účelem určení, zda je konkrétní popis či reklama či tvrzení klamavé, je nezbytné vzít

v úvahu domnělá očekávání průměrného spotřebitele, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný. Žalobkyně nesouhlasila s tvrzením žalované, že označení „Pravá česká zabijačka“ lze připodobnit výrazu „pravé italské těstoviny“, s tím, že zabijačka není výrobek, nýbrž pouze událost, určitá činnost, kdežto těstoviny produktem jsou. Žalovaná podle žalobkyně soustavně zaměňuje označení skupiny výrobků česká zabijačka s označením konkrétního výrobku ve smyslu pocházející z České republiky. Podle žalobkyně v dané věci šlo o označení skupiny výrobků, které se vzájemně podstatně liší, mají jiný charakter, dobu trvanlivosti, původ atd. Podle žalobkyně se průměrný spotřebitel měl a mohl informovat o konkrétních potravinách.

Žalobkyně dále tvrdila, že na výrobcích je jasné označení původu výrobků, a pokud žalovaná neshledala, že by předmětné výrobky byly výslovně údajem o zemi původu označeny, když na nich není uveden německý subjekt jednoznačně jako výrobce nebo původce a veterinárnímu oválu se značkou DE nemusí český spotřebitel porozumět, jedná se podle žalobkyně o zásadní pochybení ve vyhodnocení skutkového stavu věci. Na výrobku je viditelně obchodní firma a sídlo původce zboží v Německu. Tato informace je pro spotřebitele podle žalobkyně jasné srozumitelná v tom, že zboží má původ v Německu. Německý původ zboží je podpořen i charakteristikami obalu výrobků produktové značky výrobků Oldenhauser nebo Feldliebe.

Žalobkyně nesouhlasila ani s tím, že dle žalované výrobek je možné označit přívlastkem český pouze v případě, pokud byl vyroben v České republice ve smyslu definice původu výrobku uvedené v článku 23 (1) celního kodexu, tedy zcela získán nebo vyroben v této zemi. Jelikož dle článku 22 celního kodexu tato definice platí pouze pro účely celního kodexu, nelze dle žalobkyně tímto ustanovením argumentovat pro účely Nařízení č. 178/2002. Aplikace celního kodexu je dle žalobkyně nepřipadná i proto, že předmětem není spor o původ příslušných výrobků, nýbrž nesprávný postup správních orgánů zaměřujících tematickou marketingovou akci a označení původu výrobku.

Žalobkyně nesouhlasila s argumentací týkající se výše uložené pokuty, když podle žalobkyně vyhodnotila žalovaná způsob spáchání deliktu nesprávně, neboť nelze souhlasit s tím, že daná situace, kdy má spotřebitel k dispozici veškeré pravdivé a snadno dostupné informace o výrobku, představuje závažnější formu klamání spotřebitele než vzdálená propagace, bez přímého konfrontování s výrobkem. Podle žalobkyně z hlediska způsobu spáchání deliktu je rozhodující, že spotřebitel je o původu výrobku řádně informován a není klamán. Z hlediska následků deliktu žalobkyně nesouhlasila se závěrem, že spotřebitelé, kteří potraviny zakoupili, byli poškozeni, když nebylo ani zjišťováno, zda byly dané výrobky vůbec někomu prodány. Žalovaná tak podle žalobkyně zohledňuje v neprospěch žalobkyně hypotetický následek, avšak rozhodnutí nelze založit na pouhé domněnce následků. Žalovaná podle žalobkyně dále nehodnotila intenzitu následků v souladu s rozsudkem NSS ze dne 26.4.2007 č.j. 6 As 25/2006-78, když nebylo přihlédnuto ke skutečnosti, že spotřebitel samotnými výrobky klamán nijak nebyl a byly mu srozumitelně sděleny pravdivé informace o výrobku. S tímto odvolacím důvodem se podle žalobkyně žalovaná nevypořádala, a rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně rovněž namítala, že žalovaná vyloučila původně negativně hodnocený následek oslabení důvěry spotřebitelů v poctivost prodeje, avšak na výši uložené sankce se tato skutečnost neodrazila.

Žalobkyně napadala z rozhodnutí v části posouzení závažnosti jednání, když v prvním prvostupňovém rozhodnutí správní orgán z množstevního hlediska označil závažnost jednání jako menší a celkovou závažnost spáchání dvou deliktů jako vysokou, avšak v novém rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu a v napadeném rozhodnutí žalované se správní orgány závažností z množstevního hlediska nezabývaly a pouze uvedly, že se jednalo o menší počet druhů dotčených potravin, a celkovou závažnost vyhodnotily jako střední s přihlédnutím k tomu, že druhové množství potravin bylo způsobilé ohrozit menší počet spotřebitelů. Na základě toho byla uložena pokuta v dolní hranici zákonné sazby. Žalovaná se k této změně v posouzení věci vyjádřila pouze tak, že první rozhodnutí bylo zrušeno a správní orgán I. stupně jím tudíž nebyl dále vázán a mohl znovu zhodnotit i závažnost jednání. Žalobkyně považuje tento postup za protizákonný a odkázala na příložený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11.3.2009 č.j. 31 Ca 38/2008-90, podle něhož „je třeba zhodnotit i rozhodnutí, která byla následně zrušena, neboť jejich odůvodnění jasně vyjádřilo, jakou míru závažnosti a nebezpečnosti pro společnost v rámci individualizace sankce žalovaný jednání žalobce přisoudil“.

Žalovaná ve **vyjádření k žalobě** uvedla, že žalobkyně účelově opomíjí skutečnost, že správní orgán nevycházel pouze z výsledků průzkumů provedených na výstavě Země živitelka, nýbrž i z tiskové zprávy Ministerstva zemědělství ze dne 13.2.2012 uveřejněné na www.eagri.cz, která obsahuje výsledky odborného průzkumu společnosti CVVM z relevantního období. Podle žalované země původu nebyla bez dalšího pro spotřebitele jasná z označení na obalech potravin, kde nebylo u označeného subjektu uvedeno, zda se jedná o výrobce, balírnou či distributora (tedy informaci ve smyslu § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 110/1997 Sb.) Z fotodokumentace, která je přílohou kontrolního protokolu, je podle žalované jasně patrné (zejména u huspeniny), že kartony nebyly plné a je legitimní předpokládat, že část potravin byla již prodána spotřebitelům a mohla je tak ekonomicky poškodit. Žalovaná korigovala některé úvahy správního orgánu I. stupně, avšak došla ke stejnému závěru o celkové závažnosti protiprávního jednání jako střední. Žalovaná má tento postup za správný ve smyslu rozsudku NSS č.j. 7 A 124/2000-39, podle něhož „správní řízení tvoří jeden celek do pravomocného rozhodnutí; vady prvostupňového rozhodnutí lze odstranit v řízení odvolacím“. Pokud by byla závažnost jednání hodnocena jako vysoká, bylo by podle žalované uložení pokuty ve výši 10% horní hranice trestní sazby nedůvodně mírné. Když však při novém projednání věci správní orgán I. stupně došel na základě jiných úvah než při prvním projednání k hodnocení závažnosti jako střední a žalovaná se s tímto přes korekce dílčích úvah ztotožnila, je uložení úhrnné pokuty v předmětné výši odpovídající.

V **replíce** žalobkyně namítala, že dovozovat cokoli z nepřezkoumatelného a nepřístupného výzkumu veřejného mínění nemůže být akceptovatelné. Nelze akceptovat odkaz na dokument zveřejněný na webových stránkách třetího subjektu jako jeden ze stěžejních podkladů pro rozhodnutí. Pojem kvalitní potraviny podle žalobkyně český ani komunitární právní řád nezná, jde o čistě subjektivní vnímání konkrétního spotřebitele. Existují pouze potraviny splňující podmínky pro uvedení na trh. Výrobky byly označeny identifikací odpovědného provozovatele potravinářského podniku v souladu se zákonem. Pak je podle žalobkyně irelevantní, zda se jedná o výrobce, balírnou nebo distributora. Na výrobku byla jasně uvedena země původu Německo. Za této situace nelze podle žalobkyně o jasnosti

původu pochybovat. Žalovaná podle žalobkyně dovozuje skutkové okolnosti případu, tedy objem prodaného zboží, z ničím neopodstatněných domněnek o tom, že karton výrobku byl zcela naplněn předmětným zbožím a že toto zboží již bylo prodáno. Rozhodnutí není v této části podle žalobkyně založeno na dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. Pokud správní orgán chce dovozovat tvrzení o vyšší kvalitě českých potravin, měl by tento důkaz podle žalobkyně důsledně vyhodnotit a skutečně prokázat, že počet vadných zahraničních potravin výrazně převyšuje ty tuzemské. Žalobkyně poukázala na příklad másla od Mlékárny Kunín vyrobeného v Belgii z belgického mléka označeného kódem země původu (BE).

V **duplice** žalovaná uvedla, že skutečnost, že tuzemští spotřebitelé preferují tuzemské potraviny, je obecně známá a jako taková může být podkladem správního rozhodnutí dle § 50 odst. 1 správního řádu. O skutečnostech obecně známých není třeba zakládat do spisu doklady, ani je činit předmětem dokazování. Když správní orgán I. stupně tuto obecně známou skutečnost demonstroval na obsahu tiskové zprávy sumarizující výsledky průzkumu veřejného mínění a na veřejně přístupné zdroje těchto informací přesně odkázal, postupoval dle žalované správně. Na výsledcích uvedeného průzkumu veřejného mínění pak bylo možno preference spotřebitelů vůči tuzemským potravinám kvantifikovat. Rozhodná podle žalované není kvalita tuzemských výrobků, ale skutečnost, že tuzemští spotřebitelé tuzemské potraviny preferují. Žalobkyně poskytovala spotřebiteli o těchto potravinách takové informace, které naznačovaly takový původ, jenž je činil v očích spotřebitelů atraktivnějším. Žalovaná poukázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30.7.2004 č.j. 29 Ca 245/2002, podle něhož za škodlivý následek je možné považovat již jen pouhou možnost ohrožení práv spotřebitelů, tedy následek lze vykládat jako možnost jeho vzniku, což žalobkyně nevyvrátila. Podle žalovaného nedostatky jsou zjišťovány i u tuzemských potravin, avšak méně často než u dovozových. Opět je ale rozhodná preference tuzemských spotřebitelů pro tuzemské potraviny, nikoli obsah internetové prezentace.

Součástí **správního spisu** je protokol o výsledku kontroly prováděný správním orgánem I. stupně v provozovně žalobkyně v Ostrově, Obchodní ulice, dne 20.2.2012, podle něhož bylo zjištěno, že u vybraných výrobků je regálový štítek, který má upoutat spotřebitele na probíhající akci s názvem „Pravá česká zabijačka“, a dále jsou zde informace o daném výrobku. V blízkosti takto označených výrobků nad prodejním zařízením je umístěna taktéž visačka cca 20x15 cm s vyobrazením předmětné potraviny a nápisem „Pravá česká zabijačka“ a rovněž nese informace o výrobku. Jednalo se o čtyři druhy potravin, a to huspenina s vepřovým masem, huspenina s vepřovým masem a kousky okurek, huspenina s vepřovým masem a čerstvou paprikou a tmavá tlačěnka. Na výrobcích je uvedena registrační značka výrobce DE a dále je zde uvedeno označení Dreistem Konserven GmbH a company KG, Neuruppin, nebo H. Kemper GmbH a company. KG, Nortrup, Německo. Správní orgán I. stupně téhož dne vydal opatření, jímž uložil uvedení označení předmětných výrobků do souladu s článkem 16 Nařízení (ES) č. 178/2002 tak, aby spotřebiteli byly při nákupu poskytnuty pravdivé informace o původu výrobků. Součástí kontrolního protokolu je pořízená fotodokumentace, na níž je zřejmý kód označení původu výrobků DE v oválu, stejně jako okolnost, že u označení německého původce zboží není upřesněno, zda se jedná o výrobce či jiného původce. Na obalech výrobků je dále uvedena značka buď Twinner nebo Oldenhäuser. Dále jsou vyfotografovány regálové štítky obsahující název, cenu výrobku a vedle toho nápis „Pravá česká zabijačka“ a rovněž reklamní poutače umístěné nad výrobky obsahující nápis

„Pravá česká zabijačka“, obrázek výrobku, jeho název i cenu. Na fotografiích je také zřetelné, že v regále, kde je umístěna tmavá tlačěnka, popř. v krabicích, v nichž se nachází druhy huspenin, nejsou regály ani krabice zcela zaplněné těmito výrobky. Podle protokolu o kontrole ze dne 23.2.2012 k tomuto dni již bylo uložené opatření splněno, když byly odstraněny regálové štítky nesoucí informaci „Pravá česká zabijačka“.

V rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2.8.2012 správní orgán I. stupně při rozhodování o výměře pokuty uložené ve výši 300.000,- Kč uvedl, že závažnost protiprávního jednání z hlediska způsobu spáchání je dána jednak množstvím potravin uvedených v oběhu, kdy množství zboží bylo hodnoceno jako menší, tedy ve prospěch žalobkyně. Současně správní orgán posoudil celkovou závažnost spáchání dvou správních deliktů jako vysokou. Přesto byla pokuta uložena při spodní hranici zákonné sazby. Žalovaná rozhodnutím ze dne 27.3.2013 prvostupňové rozhodnutí zrušila a věc vrátila k novému projednání správnímu orgánu I. stupně s tím, že se správní orgán I. stupně nijak nevypořádal s vyjádřením žalobkyně k protokolu č. P023-40589/12 ze dne 21.2.2012. Když byl tento protokol vzat za podklad pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně, měl správní orgán I. stupně dle žalované toto vyjádření zohlednit a v rozhodnutí se s ním vypořádat jako s podkladem pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Současně žalovaná konstatovala, že je předčasné zabývat se námitkami směřujícími proti úvahám o závažnosti správních deliktů a ohledně aplikace absorpční zásady.

V rozhodnutí **správního orgánu I. stupně ze dne 20.6.2013** se uvádí, že žalobkyně nabízela k prodeji potraviny takovou formou propagace, která je způsobilá uvést spotřebitele v omyl o původu potravin ve smyslu článku 6 Nařízení (ES) č. 178/2002. Slovní spojení „Pravá česká zabijačka“ není v souladu s českým právem, je nesprávné. Vyhláška č. 113/2005 Sb. ve znění pozdějších předpisů, která obsahuje transpozici směrnice 2000/13/ES, v § 4 odst. 1 písm. a) stanoví, že způsoby označování potravin se provádí tak, aby neuváděly spotřebitele v omyl ohledně původu. Ust. § 4 odst. 4 téže vyhlášky stanoví, že odst. 1 až 3 platí rovněž pro způsob nabízení potravin k prodeji, zejména s ohledem na jejich tvar, vzhled, balení, použité obalové materiály, grafickou úpravu a způsob uspořádání, ve kterém jsou vystaveny k prodeji. Podle správního orgánu I. stupně v dané věci došlo k uvádění spotřebitele v omyl ohledně původu potravin při jejich propagaci, resp. nabízení, není rozhodné, zda je skutečná země původu uvedena na samotných výrobcích, když na regálovém štítku dominuje informace, která spotřebitele jednoznačně odkazuje na zemi původu Česká republika. Není proto rozhodné, zda je pojem „česká zabijačka“ definován v právních předpisech, neboť zde se jedná o aplikaci zákazu uvádět spotřebitele v omyl propagací, nabízením výrobků. Rozhodující je původ výrobků. Původ výrobků definuje článek 23 odst. 1 Nařízení EU č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství stanovující, že za zboží pocházející z určité země se považuje zboží, které bylo zcela získáno nebo vyrobeno v této zemi. V daném případě je zemí původu výrobků nabízených pod regálovým štítkem „Pravá česká zabijačka“ Německo, což uvádí spotřebitele v omyl. Při ukládání pokuty správní orgán I. stupně uvedl, že za závažnější vyhodnotil porušení článku 16 Nařízení č. 178/2002. Při hodnocení z hlediska způsobu spáchání správní orgán konstatoval, že spotřebitel se při nákupu potravin rozhoduje primárně podle údajů obsažených na obalu potravin (podpořeno úvahou Krajského soudu v Brně ze dne 23.3.2010 č.j. 29 Ca 70/2008-57). Je tedy logické, že se mu musí dostat jednoznačné informace o vlastnostech potravin, aby mohl zvážit např.

výhodnost koupě včetně případného dopadu na jeho zdraví. Klamání spotřebitele je vždy třeba vnímat v jeho materiálním smyslu záměny představy (zde o tom, že potravina pochází z ČR), a nikoli jen jako porušení formálně zakotvených povinností (rozsudek NSS č.j. 3 As 50/2012-44 ze dne 22.11.2012). Nelze tedy po spotřebiteli spravedlivě požadovat, aby nad údaji polemizoval, zda je jisté, jestli jsou vůbec pravdivé, a tak mu byla vzata možnost svobodně se rozhodnout, zda potravinu zakoupí, aniž by byl poškozen ve zdravotní nebo ekonomické rovině. Navíc se jednalo o jeden z rozhodujících údajů o potravině – údaj o zemi původu. Obyvatelé ČR považují potraviny z ČR za kvalitnější a bezpečnější než z dovozu a dávají přednost potravinám českého původu. Tato úvaha vyplývá z průzkumu Ministerstva zemědělství ČR, které si pravidelně nechává zpracovat statistiku o preferenci českých spotřebitelů. Správní orgán I. stupně poukázal např. na tiskovou zprávu z roku 2010, podle níž Češi chtějí potraviny české, nejlépe regionální a jsou přesvědčení o jejich kvalitě (www.eagri.cz), dále na tiskovou zprávu z roku 2011 obsahující výzkum, podle něhož Češi dávají přednost domácím potravinám a na tiskovou zprávu z roku 2012, dle níž Češi postupně mění své návyky – více věří českým potravinám. Podle správního orgánu I. stupně se spotřebitel především orientuje podle dominantních informací, které jsou mu nabízeny. V daném případě byl použit reklamní štít o velikosti 20x15 cm s vyobrazením předmětné potraviny a se sporným nápisem. Je proto logické, že se spotřebitel v tomto případě domníval, že výrobek zcela pochází z České republiky. Následně došlo k potlačení této informace informací na obalu, že potravina byla vyrobena jinde. Správní orgán poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 29 A 19/2011-65 ze dne 31.5.2012, podle něhož jednotlivé způsoby uvádění potravin do oběhu nelze stavět na roveň, neboť každý může spotřebitele poškodit jinak, proto je uvádění do oběhu formou nabídky prodeje a prodeje přímo spotřebiteli považováno za mnohem závažnější, než uvádění do oběhu jinou formou. Dle správního orgánu je tak mnohem závažnější propagovat výrobek formou regálového štítku přímo na provozovně, umístěného přímo pod nabízenými potravinami, než např. propagace formou médií, kdy se spotřebitel nedostává do přímého kontaktu s výrobkem. Ve prospěch žalobkyně správní orgán I. stupně vyhodnotil menší počet klamavě označených regálových štítků – čtyři. V rámci hodnocení z hlediska okolností spáchání deliktu správní orgán uvážil, že bylo plně v dispozici žalobkyně spáchání správního deliktu, nejednalo se např. o skrytou vadu, nýbrž žalobkyně se sama rozhodla pro umístění regálových štítků. Nadto si žalobkyně byla vědoma, že potraviny nepocházejí z ČR, přesto je tak označila. Jednalo se o zjevné nedostatky, které měla žalobkyně sama odhalit v rámci vnitřní kontroly. Správní orgán I. stupně poukázal na obdobnou úvahu např. v rozsudku Krajského soudu v Brně č.j. 29 A 51/2011. Při hodnocení z hlediska následků deliktu hodnotil správní orgán, že se jednalo o čtyři druhy potravin. Protože tento počet je menší, správní orgán zkonstatoval, že byl dotčen menší počet spotřebitelů. Nicméně dle správního orgánu nedošlo k pouhému ohrožení, nýbrž k poškození spotřebitele, a to zejména v ekonomické rovině, když spotřebitel by si potravinu neoznačenou štítkem „Pravá česká zabijačka“ nezakoupil. Za škodlivý následek je možné považovat již jen pouhou možnost ohrožení práv spotřebitelů např. v ekonomické rovině (např. rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 29 Ca 245/2002-69 a rozsudek NSS č.j. 4 Ads 123/2009-99). Dle správního orgánu I. stupně bylo následkem rovněž oslabení důvěry spotřebitelů v poctivost prodeje. Za přítěžující označil správní orgán okolnost, že se žalobkyně dopustila dalších porušení zákona. Celkovou závažnost správní orgán vyhodnotil jako střední s přihlédnutím k tomu, že množství potravin bylo způsobilo ohrozit menší počet spotřebitelů, proto se rozhodl uložit pokutu v dolní hranici zákonné sazby.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že žalobkyně umísťovala u potravin regálové etikety s nápisem „Práva česká zabijačka“, byl na nich vždy i přímo název potraviny, jejich cena, hmotnost a číselný kód, a podobně na visačkách nad regály byly potraviny identifikovány názvem a vyobrazením. Tento způsob obchodní propagace již představoval poskytování informací ohledně konkrétních potravin, nikoli obecnou informaci k části sortimentu. Na takové poskytování informací vztahující se ke konkrétním potravinám je možno vztáhnout ust. § 4 odst. 4 vyhlášky č. 113/2005 Sb. a § 4 odst. 1 písm. a) – zákaz uvádění spotřebitele v omyl ohledně místa původu nebo vzniku potraviny i § 4 odst. 2 písm. f) – zákaz uvádění výrazu „pravý“, pokud jde o charakter nebo původ potraviny. Současně na tento způsob poskytování informací dopadá článek 16 Nařízení č. 178/2002, neboť se jedná o propagaci konkrétních potravin. Tento způsob poskytování informací o potravinách z Německa jako o „Pravé české zabijačce“ se podle žalované ve vnímání běžných spotřebitelů blíží situaci, kdy by tyto potraviny byly označeny jako české. Obě navozuje totiž představu, že se jedná o potraviny původem z České republiky. Původ ve smyslu článku 24 celního kodexu Společenství určuje poslední podstatné zpracování výrobku. Zde se jedná o poslední podstatné zpracování masného výrobku. Žalovaná tak neshledala zásadní rozdíl mezi situací, kdy je soubor výrobků propagován pod souhrnným označením „Práva česká zabijačka“, a tím, kdy je na výrobcích výslovně uvedeno, že jsou vyrobeny v České republice. Vnímání potravin, jako kdyby byly označeny přímo za české, je podle žalované umocněno grafickým zpracováním visaček a regálových etiket, kde jsou dle fotodokumentace použity české lidové ladovské motivy, a užití výrazu „pravá“. Již použití tohoto nepovoleného výrazu může na spotřebitele působit jistým dojmem exkluzivity. Tím spíše výraz „pravá česká“ spotřebitel vnímá jako deklaraci jedinečnosti – spojení s tuzemským regionem. Průměrný spotřebitel patrně nepředpokládá, že by zakoupil po domácku vyrobené produkty, může však předpokládat, je-li nějaký konkrétní výrobek označen jako pravý český, že pochází z ČR. Informace poskytované spotřebiteli nelze bagatelizovat tak, že mohou být pouze symbolické a vlastně bezobsažné. Provozovatel potravinářského podniku musí být schopen prokázat, že potravina má deklarované vlastnosti a že odpovídá informacím, které uvádí. V opačném případě vždy jde o klamání spotřebitele. Označení potraviny jako česká lze chápat podle žalované buď jako označení geografického původu potraviny, nebo jako označení potraviny co do specifikace druhu. Druhá možnost přichází v úvahu jen v případě, že označení potraviny zdruhovělo, stalo se typickým pro určitý typ klobásy, která již ztratila vazbu na původní region (např. ostravská klobása, boloňské špagety, ruské vejce). Žalované není z úřední činnosti známo, že by výraz česká zabijačka zdruhověl a stal se typickým pro určitý druh potravin vyráběných i mimo ČR. Převažuje význam geografického původu potraviny. K takovému výkladu spotřebitel tíhne tím spíše, je-li navíc zároveň užito nedovoleně doprovodného výrazu pravá, příp. grafického ztvárnění evokujícího českost. Takový způsob poskytování informací o potravinech byl podle žalované způsobilý u průměrného spotřebitele vyvolat dojem potraviny vyrobené v ČR. Zákaz uvádět spotřebitele v omyl se vztahuje na každý z aspektů poskytování informací o potravinách, když ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) a § 4 odst. 4 vyhlášky č. 113/2005 Sb. nesmí uvádět spotřebitele v omyl ani způsob nabízení potravin k prodeji. Dle článku 16 Nařízení č. 178/2002 nesmí spotřebitele uvádět v omyl ani propagace, ani informace poskytované jakýmkoli médiem. To platí, i kdyby tyto potraviny byly na svém obalu označeny řádně. Žalovaná se ztotožnila s názorem správního orgánu I. stupně, že informace na regálových

štítcích byly při nákupu dominantní, nepoměrně zřetelnější oproti informacím na obalu potravin, ne vždy přehledným způsobem. Žádná z potravin nebyla výslovně označena údajem o zemi původu, byl uveden pouze veterinární ovál s kódem DE, který nemusí být průměrnému spotřebiteli srozumitelný, když spotřebitel nemusí vědět, že podle tohoto kódu byla daná potravina veterinárně odbavena v Německu. Dále byl na obalech uveden název a adresa subjektu, o němž nebylo výslovně uvedeno, zda se jedná o výrobce, prodávajícího, či balírnu (tedy informaci dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 110/1997 Sb.). Zásadní požadavek poskytování informací o potravinách je, aby nebyla informace klamavá, což se týká jak pojmu v právních předpisech definovaných, tak i nedefinovaných (např. výraz český). Žalovaná se seznámila s tiskovými zprávami, na které odkazoval správní orgán I. stupně. Přitom žalovaná shledala, že skutečně na výstavě Země živitelka byly provedeny průzkumy, z nichž vycházejí tiskové zprávy z let 2010 a 2011. Ohledně zprávy Ministerstva zemědělství ze dne 13.2.2012 však jde o sumarizaci průzkumu, obsaženého na těchto webových stránkách v samostatném dokumentu z prosince 2011, a provedeného Centrem pro výzkum veřejného mínění. Tento výzkum byl proveden standardně na dostatečném vzorku populace, vysoce odborným subjektem, v odpovídající časové souvislosti se zjištěným protiprávním jednáním. Podle závěru tohoto průzkumu preferují Češi tuzemské potraviny před zahraničními a přes 70% spotřebitelů je přesvědčeno, že potraviny vyrobené v ČR jsou kvalitní, zatímco u zahraničních potravin převládá negativní hodnocení (53%). Tedy z toho vyplývá, že tuzemští spotřebitelé upřednostňují potraviny tuzemského původu. Dále dle žalované je zájem chráněný ust. článku 16 Nařízení č. 178/2002 evidentní z textu tohoto ust. – ochrana spotřebitele před uváděním v omyl ohledně potravin. Dle žalované se správní orgán I. stupně nezabýval výslovně vymezením toho, kdo se pokládá za průměrného spotřebitele, avšak nevybočil z mezí konceptu průměrného spotřebitele, jak vyplývá z judikatury Evropského soudního dvora. S otázkou, jak může průměrný spotřebitel vnímat užití výrazu „Pravá česká zabijačka“ na regálových etiketách a visačkách u potravin se však správní orgán I. stupně podle žalované vyrovnal, když uvedl, že spotřebitel se především orientuje dle dominantních informací odkazujících jednoznačně na zemi původu Česká republika. Dle žalované tak správní orgán I. stupně nevybočil z mezí vnímání průměrného, průměrně obezřetného, či běžného spotřebitele dle judikatury Evropského soudního dvora. Odkaz žalobkyně na Pokyny Evropské komise k uplatňování směrnice 2005/29/ES podle žalované představují odkaz na kapitolu 2.3 Zranitelní spotřebitelé, kde se neřeší otázka průměrného spotřebitele, ale zranitelní spotřebitelé jako např. děti nebo osoby se sníženými rozpoznávacími schopnostmi. Dále boloňské špagety a yorkšírský pudink dle žalované odpovídají názvům zdruhovělým – typickým pro potraviny určitého druhu (podobně jako vídeňský řízek či segedínský guláš). Termín „Pravá česká zabijačka“ by spíše odpovídal výrazu pravé italské těstoviny. Dle žalované by takové užití výrazů na regálové etiketě špaget bylo schopno vyvolat dojem, že se jedná o výrobek vyrobený v Itálii. Ohledně správnosti užití celního kodexu Společenství žalovaná poukázala na Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 ze dne 25.10.2011, podle jehož bodu 33 „nepreferenční pravidla unie týkající se původu jsou stanovena v Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12.10.1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, a v prováděcích pravidlech k němu obsažených v Nařízení komise (EHS) č. 2454/93. Určení země původu potravin se bude řídit uvedenými pravidly, s nimiž jsou provozovatelé potravinářských podniků i správní orgány dobře obeznámeni, což by mělo usnadňovat jejich provádění.“ Dále dle žalované samotný zákon č. 110/1997 Sb. odkazuje na celní kodex Společenství v poznámce 1a u § 1 odst. 1 tohoto zákona. Přitěžující okolnost

spočívající ve vícero porušeních zákona uvažovanou v souladu s rozsudkem NSS č.j. 5 Afs 9/2008-328 žalovaná namísto celkové závažnosti přiřadila pod hledisko okolností spáchání deliktu. Žalovaná vypustila úvahu správního orgánu I. stupně o oslabení důvěry spotřebitelů v poctivost prodeje. Žalovaná zrekapitulovala, že z hlediska způsobu spáchání deliktu hodnotí k tíži žalobkyně, že když mohli být spotřebitelé uváděni v omyl ohledně původu potravin, jednalo se o omyl o zásadní skutečnosti rozhodné při nákupu potravin spotřebiteli; k tíži žalobkyně, že spotřebitelé mohli být uvedeni v omyl propagací přímo při prodeji a nabízení potravin; ve prospěch žalobkyně menší počet druhů potravin a regálových štítků. Z hlediska okolností protiprávního jednání bylo hodnoceno k tíži žalobkyně, že se jednalo o zjevné nedostatky, jichž si byla žalobkyně vědoma, a dále, že se žalobkyně dopustila dvou sbíhajících se správních deliktů. Z hlediska následků správního deliktu bylo k tíži žalobkyně hodnoceno možné ekonomické poškození spotřebitelů a v její prospěch menší počet dotčených spotřebitelů. Žalovaná uvedla, že předchozí rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zrušeno a správní orgán I. stupně tak jím nebyl při novém rozhodnutí vázán, proto bylo na něm, aby nově zhodnotil i závažnost protiprávního jednání. Žalovaná se ztotožnila s hodnocením celkové závažnosti jednání jako střední. Ust. § 17i odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb. podle žalované upravuje individualizaci sankce. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s tímto ustanovením a sankci individualizoval. S názorem správního orgánu I. stupně, že pokutu uloženou ve výši 10% horní hranice trestní sazby lze považovat za blízkou spodní hranici, se žalovaná ztotožnila. Žalovaná nepokládá za relevantní srovnání s rozhodovací praxí Státní veterinární správy, když se jedná o jiný dozorový orgán s jinou věcnou příslušností a jinou rozhodovací praxí.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobkyně i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb. provozovatel potravinářského podniku se dále dopustí správního deliktu tím, že poruší povinnost stanovenou přímo použitelným předpisem Evropských společenství upravujícím požadavky na potraviny. Poznámka č. 16 odkazuje na nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002.

Podle čl. 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, *aniž jsou dotčena specifitější ustanovení potravinového práva, nesmí označování, propagace a obchodní úprava potravin nebo krmiv, jejich tvar, vzhled nebo balení, použité obalové materiály, způsob jejich úpravy a místo vystavení, jakož i informace poskytované o nich jakýmkoli médiem uvádět spotřebitele v omyl.*

Soud především podotýká, že žalobní námitky se shodují s odvolacími, jimiž se zabývala v napadeném rozhodnutí žalovaná. Její odůvodnění je přezkoumatelné, dostatečně podrobné (spolu s odůvodněním prvostupňového správního orgánu) a odpovídá zásadám logiky. Krajský soud v tomto směru na uvedenou část odůvodnění, výše shrnutou v tomto rozsudku, odkazuje, neboť by podobnými slovy opakoval totéž.

Žalobkyně v žalobě tvrdí, že nenaplnila skutkovou podstatu správního deliktu, neboť dle jejího názoru označení "Pravá česká zabijačka" bylo označení marketingové akce, nikoli výrobků, tudíž nebyl spotřebitel uváděn v omyl o původu výrobků ve smyslu čl. 16 nařízení (ES) č. 178/2002. Dále žalobkyně v žalobě také sama výslovně připouští, že pojem zabijačka znamená (kromě procesu úpravy masa či hostiny) označení skupiny výrobků, avšak nesouhlasí s přirovnáním žalované k pojmu "pravé italské těstoviny". Dle názoru soudu v tomto směru úvahám žalované nelze nic vytknout. Soud považuje za správnou a logickou úvahu, že pojem "pravý" spolu s označením původu "český/italský" mohou vyvolat u spotřebitelů představu, že jde o výrobek z určité země.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.9.2014, čj. 4 As 151/2014-32 (dostupného na www.nssoud.cz) *"spotřebitel může při výběru zboží vycházet z jakékoliv informace, která označuje potravinu, její obal nebo místo vystavení. Uvedením chybné informace dochází ke klamání spotřebitele a snížení možnosti vybrat si zboží podle vlastní preference, ať už se to týká jakéhokoliv druhu uvedených údajů. Tato skutečnost není předmětem dokazování, ale vyplývá přímo z chybného označení, které je v rozporu s právem "čl. 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002"*.

Z cit. rozsudku NSS také vyplývá, že ke klamání spotřebitele dochází jakoukoli informací způsobitou uvést v omyl (vč. např. místa vystavení), a to již "při výběru zboží", nikoli tedy až v okamžiku koupě (zaplacení), jak tvrdí žalobkyně.

Dále žalobkyně tvrdila, že původ výrobků jasně vyplýval z jejich označení na obale, kdy byl řádně uveden odpovědný původce zboží. Ohledně této námítky se soud rovněž zcela ztotožňuje s žalovaným, že ani prodej výrobků pod německými značkami, ani uvedení názvu a adresy původce zboží způsobem výše popsaným nijak neprokazuje, že bylo zboží vyrobeno v Německu (díky absenci výslovného označení, že uvedený původce je výrobcem). Informace o původu zboží vyplývá jednoznačně pouze z tzv. veterinárního oválu, což nemusí být spotřebiteli známo.

Podle **článku 23 bodu 1. nařízení Rady (EHS) č. 2913/92**, kterým se vydává celní kodex Společenství, *za zboží pocházející z určité země se považuje zboží, které bylo zcela získáno nebo vyrobeno v této zemi*. Podle **článku 24** tohoto nařízení zboží, *na jehož výrobě se podílely dvě nebo více zemí, pochází ze země, kde došlo k poslednímu podstatnému hospodářsky zdůvodněnému zpracování*. Podle **bodu 33 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011**, o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, *nepreferenční pravidla Unie týkající se původu jsou stanovena v nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství. Určení země původu potravin se bude řídit uvedenými pravidly, s nimiž jsou provozovatelé potravinářských podniků i správní orgány dobře obeznámeni, což by mělo usnadňovat jejich provádění*.

Ohledně výkladu pojmu "český" má soud za to, že správní orgány správně věc po právní stránce posoudily. Z cit. ust. totiž jednoznačně vyplývá, že ustanovení celního kodexu, jimiž se určuje původ zboží, mají být aplikována i na potraviny.

Soud neshledal důvodnou ani námitku neprovedení výkladu pojmu průměrného spotřebitele ve vztahu k této konkrétní věci. Z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že se tímto pojmem žalovaná zabývala a že se nijak neodchylovala od koncepce průměrného spotřebitele, která vyplývá z judikatury Evropského soudu. Tím, že správní orgán prvního stupně neprováděl výklad průměrného spotřebitele, nebyla žalobkyně zkrácena na právu na dvojinstanční řízení, neboť nebylo v odvolacím řízení zapotřebí žádné další dokazování a žalovaná pouze doplnila odůvodnění provedené správním orgánem prvního stupně, s nímž se však jinak v zásadě ztotožnila.

Žalobkyní provedené srovnání s potravinami, jako např. boloňské špagety či ostravská klobása, podle názoru soudu nelze na danou situaci aplikovat, neboť ani žalobkyně netvrdila, ani správní orgány nezjistily, že by pojem česká zabijačka zdruhověl jako v uvedených případech a ztratil vazbu na původní místo původu.

Soud nesdílí názor žalobkyně, že závěry žalovaného nejsou podloženy dostatečnými skutkovými okolnostmi a důkazy, neboť fotodokumentace pořízená při kontrole jasně prokazuje jak způsob označení výrobků původcem, tak i vzhled a umístění nápisů "Pravá česká zabijačka", a stejně tak i okolnost, že kartony s výrobky již byly zčásti vyprázdněny. O spáchání předmětného správního deliktu dle názoru soudu nevznikly důvodné pochybnosti.

Podle § 17i odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb. při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Ve vztahu k výroku o uložení pokuty žalobkyně namítala odlišné zdůvodnění míry závažnosti deliktu v prvním a druhém rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11.3.2009 čj. 31 Ca 38/2008-90, který současně přiložila. Dle názoru soudu jej však nelze aplikovat na danou situaci. Na rozdíl od žalobkyní předkládané věci v daném případě mezi vydáním obou prvostupňových rozhodnutí nedocházelo ke změně právní kvalifikace skutku ani ke změně zákonné sazby. V projednávané věci správní orgán prvního stupně v prvním rozhodnutí označil celkovou závažnost jako vysokou, podruhé jako střední, při současném uložení stejné pokuty - při dolní hranici zákonné sazby. Jelikož žalovaná první rozhodnutí zrušila (z procesních důvodů), aniž by byl výrok o pokutě přezkoumáván, nic nebránilo správnímu orgánu prvního stupně v novém rozhodnutí výši pokuty znovu odůvodnit dle svého uvážení, tj. případně změnit některé formulace.

I zdůvodnění jednotlivých zákonných kritérií pro ukládání pokuty stanovených v cit. § 17i odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb. bylo dle názoru soudu provedeno v souladu se zákonem. Zejména závěrečné shrnutí okolností přičítaných ve prospěch i v neprospěch žalobkyně v rozhodnutí žalované je dostatečně srozumitelné a přehledné a soud se s ním ztotožňuje. Za použitelnou považuje soud argumentaci, že je z hlediska způsobu spáchání deliktu závažnější propagace přímo v místě prodeje oproti vzdálené propagaci např. prostřednictvím médií. Rovněž vývod, že spotřebitelé mohli být již poškozeni nákupem výrobku na podkladě toho, že kartony s výrobky byly zčásti prázdné, považuje soud za přípustný, neboť postačuje samotná možnost, že k negativnímu následku došlo. Správní orgán v této souvislosti správně

odkázal na judikaturu správních soudů, která je dostupná na www.nssoud.cz (výše označená v rámci shrnutí odůvodnění prvostupňového rozhodnutí). Skutečnost, že žalovaná vyloučila původně negativně hodnocený následek – oslabení důvěry spotřebitelů – bez snížení sankce, nezpůsobuje podle soudu nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť, jak správně poukázala žalovaná ve vyjádření k žalobě, odůvodnění obou správních rozhodnutí tvoří jeden celek, tudíž se jednalo pouze o korekci dílčí úvahy, která v kontextu množství ostatních přítěžujících a polehčujících okolností nemohla mít významnější dopad.

Námítka žalobkyně, podle níž nelze mít z tiskových zpráv za prokázané, že čeští spotřebitelé preferují české výrobky, je námitkou proti výroku o sankci, neboť k tomuto bylo přihlíženo správními orgány jako k okolnosti v neprospěch žalobkyně. Soud přisvědčil žalobkyni, že odůvodnění obou rozhodnutí obsahují odkazy na informace obsažené na webových stránkách www.eagri.cz bez toho, že by tyto zprávy byly správními orgány provedeny jako důkaz, tudíž nelze tyto zprávy použít. Soud má však stejně jako žalovaný za to, že uvedené odkazy jdou nad rámec povinného zdůvodnění, neboť preferenci domácích výrobků není třeba dokazovat. Zejména pak ne v míře, v rámci které se objevila ve správních rozhodnutích, tj. pouze jako přítěžující okolnost spočívající v tom, že ke klamání došlo ohledně podstatné vlastnosti výrobků (o původu) – viz závěrečné shrnutí přítěžujících a polehčujících okolností v napadeném rozhodnutí, první přítěžující okolnost z hlediska způsobu spáchání.

Na základě uvedených úvah soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. června 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková